

C. Arfwedson

A.

Min första Resa

till

Hufwudstaden.

Andra omarbetade och tillökta Utplagati.

B 14
61

Stockholm,
Elméns och Granbergs Tryckeri 1828,
på Ludvig Sbergs förlag.

Småttryck

Allein fürstliche Bibliothek

in

St. Petersburg

Unter Aufsicht der Kaiserlichen Bibliothek

Erstausgabe
Königliche Hof- und Landesbibliothek
St. Petersburg 1823

Min första resa till Hufwudstaden.

I. Kap.

Mina första betraktelser.

En gammal författare säger på ett ställe, "att den som börjar en berättelse eller afhandling, der han själv spelar någon roll, och ej genast omnämner i första kapitlet, hvem han är och hvarifrån han härstammar, samt slutligen hwad han är, den karlen kan ej skrifwa." — Till följd af denna lärdom begynner jag med att nämna, det min far war en affkedad Extra Notarie i Konungens Hofrätt och egde i Småland en liten egendom, som han kallade för Welleberg, släktens Stamfar till heder. Huru jag kommit hit till denna werlden är mig ganska swårt att förklara, emedan och förty min far aldrig warit gift, — men det är lika godt; att jag lefwer är tåmligen säkert, och kan jag derom försäkra Er M. L. Den uppföstran, som gafs mig, bestod i att läsa och skrifwa, och enligt min Läromästares wittsord, skulle jag warit mycket snäll, när jag wid 18 års ålder tog examen i min fars och hela socknens närvaro. Nu uppstod en fråga, hwad jag skulle bli med tiden? Skolmästaren wille nödwändigt, att jag skulle gå in i Kansliet i Stockholm, men min far swarade derpå, att han för ingen del wille detta, i anseende dertill, att man oftast i alla sina dagar får gå der utan lön.

Under dessa öfverläggningar, wid hwilka man aldrig kom till något beslut, förswann den ena veckan efter den andra, och redan anlände hösten med sina kalla och wåta Oktoberdagar. I vårt hus hade wi en gammal gumma, som spådde mycket wäl i kort, och påstod sig kunna säga på förhand, hwilka nummer skulle utkomma nästa dragning. Jag bad henne ofta att lära mig denna konst, men alltid nekade hon att uppfylla min begäran; det war derföre löfswärdt, att jag försökte allt, för att få saken klar. En afton smög jag mig sakta till hennes dörr, som jag fann öppen, och gumman sofswande öfwer bordet, der alla korten woro utlagda. Till min stora glädje hittar jag på dessa fem nummer skrifne på ett papper: 67, 76, 65, 56, 1; — hwilka jag genast antecknade, för att med första lägenhet affända till närmaste Lotteri-Kontor. En 16 s. W:co, som war allt hwad jag kunde ihopskrapa för tillfället, skickades jemte numrorna. Det kostade wäl på mig att för hela min 16 s. blott erhålla en kluddad pappersklapp, men jag tröstade mig snart dermed, att sedeln war också endast ett papper, och att för öfrigt det kunde hånda att jag wann en Öwintern. Mina planer i detta senare fall byggde jag mycket widt och bredt, och under allt detta war och förblef jag den lyckligaste i hela Sverige.

Posten anlände. Jag kunde knappt andas af otålighet, ty att dragningen för sig gått, det wiste jag. I den stora swarta wäskan lågo tre bref, alla instuckna i en stor Tidning, som kallades Argus III, det enda Stockholms blad, min far wille hålla. Att jag straxt skulle undersöka brefwäskan, ödr man wänta, men min far, som war alldeles okunnig om min stora finansplan, förekom mig och stoppade alla

tre brefwen med mycken löfd i sin ficka. Detta olyck-
 saliga tillstånd warade ända till dess min far hunnit
 igenomläsa den långa, fintryckta och tråkiga Argus
 från bdrjan till slut; då framtogs brefwen, och hwad
 under! "Ett bref till min son!" utropade min far,
 "med hwem korresponderar du i Jönköping?" —

Jag ansåg det ej löna mödan att swara härpå
 med ord, troende det wara bättre och kraftigare att
 wisa honom brefwet. Min far trodde knappt sina
 egna ögon, då han fick se att jag fått ut fyra
 numror, och hade att när som helst lyfta å Lotteris
 Kontoret en Summa af R:dr 5000 Banco. Det tje-
 nar till ingenting att nu beskrifwa min glädje och
 min fars förundran, hela dagen trodde wi båda att
 det blott war en dröm; men att det ej war så, fingo
 wi erfara, då alla grannarne infunno sig, för att
 gratulera unga Herrn. "Jag refer till Stockholm,
 min far," yttrade jag slutligen, när wi woro en-
 samme, "och söker der en tjänst, lika godt hwilken,
 "blott jag kan lefwa." — "Du har rått min son!"
 swarade min far, "till Stockholm skall du fara, och
 "jag will gifwa dig flera introduktions-bref till mina
 "förra kamrater, som nog skola göra allt, för att
 "kunna få dig in i något Kollegium." —

Min utrustning skedde ganska snart, och försedd
 med en stor och wälbestående matsäck, afreste jag för-
 sta gången från hemmet d. 3 Nov. Resan gick ige-
 nom Jönköping, Grenna, Linköping, Norrköping, Ny-
 köping och Södertelje; städer, som alltför ofta blif-
 wit beskrifna, för att nu genom min målning er-
 hålla något intresse. Det wisa är dock, att alla dessa
 städer bibehålla sitt gamla utseende, — sådana de om-
 talas för flera år sedan, sådana äro de nu, och jag
 will stå wad med hwem som helst, att om gamla

Dahlberg nu steg upp ur grafven, skulle han träffa på samma småaktighet och samma karakterer som fdr. Kanhända att mängden af röda karbunkelns nåsor och grymtande swin likväl skulle fdrundra honom; ty då fdr tiden sdp man ej ihjäl sig genom brännwin, (hwars fdljder wanligtwis yttra sig i blå och röda kutor i ansigtet) utan man dränkte sig i mjdd och badade i di; ej heller singo swinen fritt hålla sammankomster på torgen och gatorna. —

Efter att hafwa blifwit prejad i ett uselt hât, som man kallar Sittja, anlände jag emot aftonen till Hufvudstaden och stannade wid Horns tull, fdr att blifwa besökt, men i sjelfwa werket fdr att betala en wiß tribut fdr min person åt twenne grdtmyndiga och stultiga gdfar, som impertinent påstodo sig wilja weta hwarifrån jag kom? På denna nåskisshet fann jag mig fbranlåten, att blott fråga, hwad det skulle angå dem? Ett gällt: Korporal ut! fdrkunnade mig i samma bgonblif, hwad som war å färde. Wagnen, hästarne och den olyckliga resande omringades nu af både bewäpnadt och obewäpnadt folk, alla öfwerensstämmande deri, att jag war en lsdriwware, en åfwentyrare och stultigen en luredrejare! — Dastadt jag framwisade mitt pass från Jönköping, fortsfor på beln i samma hoga ton under det Tullbetjenterna gräfde med sina smuttiga händer ibland mitt rena linne, och en tjock Uppsyningsman med en lång jernsdr genomborrade alla dynor m. m. När allt detta ändtilligen efter en timmas fdrlopp hade fdr sig gått wid lyktor, framträdde twenne suokar med fattansigtet, smilande och kruserande, och fdrsäkrade att de wistiterat så besödligt, att de fdrtjenade hwar sin häcka (hwilket uttryck war mig alldeles främmande. Uppskrämd och ledsen af hwad som passeradt, tog jag

i min sedelbok och gaf dem hwar sin Bankosedel, hwarefter jag fick inkomma i staden. På Skjutsbondens tillfrågan hwar jag skulle taga vägen? Svarade jag efter min fars rekommendation på Franska Wårds huset. Långe och wäl förde jag öfwer en mängd gator, backar och en stor fluss till dess jag hann förbi Slottet och öfwer den så kallade Nya Bron. Knappt war jag midt på det närgränsande torget, förrän en oräknelig skara af wagnar kom i rörelse, af hwilka alla foro åt olika håll. Detta gjorde ett sådant buller och oreder, att jag ej wiste hwar jag war. En himmelsk hög wagn med en jette till kufft för i detsamma förbi; men som jag olyckligtwis råfode, att genom min wagn något uppehålla den främmande i farten, erhöj jag till straff af kufften en pissslång, wäl applicerad utester ryggen. För att ej utsätta mig widare för stika olyckor, skyndade jag genast ur wagnen och upplåttrade på Gustaf Adolfs staty, der jag war fullkomligt i säkerhet. Sent på natten tycktes faran omsider gå öfwer, och det lyckades mig verkligen att öfscadd framhinnna till Franska Wårds huset på Neageringsgatan. Till min stora förundran swarades mig genast, utan min tillfrågan, att alla rummen woro upptagne! Kör till Bergstrålska huset! — Skulle man tro det, äfwen i detta stora hus fanns intet rum ledigt för resande! Min bonde, som war bekant i staden, förde mig på detta sätt ifrån det ena stället till det andra, och öfwerallt swarades mig, att inga rum funnos. Twungen att antingen tillbringa en kall winternatt under bar himmel, eller emottaga ett dåligt qwarter, war jag i sanning i en rått brydsam ställning, hållande med min wagn midt på Österlånggatan. En gumma, som i detsamma gick förbi, frågade mig genast om jag behöfde rum? Jag yppa-

de för henne min lifliga åstundan, att få blott natt-
 kvarter för en natt om så fordrades; men gumman
 försäkrade mig skrattande, att jag allt skulle blifwa
 nöjd med boningen. Under allt detta såg hon mig
 så skarpt i ögonen, att jag blef helt stat. — Wägen
 bar åter till norr, till en smal gata, som kallades
 Smedgatan; der utansför ett litet nått hus stannade
 gumman. Porten war redan stängd, men wid hen-
 nes bultningar öppnade snart twenne unga rödblom-
 miga tårnor i tunna genomskinliga flådningar. Gum-
 man presenterade på stående fot sina begge dötrar
 för mig, och anmodade dem derefter att laga rum-
 men i ordning till mitt emottagande.

"Allt är redan färdigt," swarade flickorna, och
 förde mig genast till de omtalte rummen, som woro
 tämligen snygga, efter gamla smaken. Klokan war
 nu 1 på morgonen, detta oaktadt wille ingen af da-
 merna skiljas åt, och det war med första midda jag
 kunde få gå i säng. Omfider lyckades det mig; trött
 efter resan och alla äfwenlyr, war det ej swårt att
 somna, fastän jag ej kunde låta bli att först något
 tänka på de rödblommiga flickorna. —

2. Kap.

Broder Skjöld af Eurifax.

Wid de första solstrålarnes inträde i rummet
 uppvaknade jag, och fick nu tillfälle att riktigt be-
 trakta min bonings utseende. Midderna bestodo af
 en utriden gammal ländstol med 3 och ett halft ben,

en soffra utan gafflar, ofantligen illa stoppad, twenne bord och en sång med gardiner, på hwilka de idjligaste figurer woro wåfda. Wäggarne woro fullsatte med tafflor, hwilka woro följande: Napoleon och Diogenes, målade af Sekter Ingenting och dedicerade till wåldärla och dygdåstfande Fru Ziff von Gebda, — widare en ridd blomstrande Kupido, twenne wilda sköneheter, med utfatta namn, Carolina och Gustava, samt slutligen en stor tassa föreställande Spinnhuset. Man kan ej annat än beklaga mig, att ho på ett sådant ställe; jag sjelf blef wid elakt hymn, till dess dörrren öppnade sig, och en af förl. nattens twenne nymfer, med samma purpur på kinderna, inträdde med en kopp kaffe. Efter att hafwa förtårt detta, bebrjade jag att tala några ord med den sköna, som, i förbigående sagdt, war ganska språksam. Konversationen, som blifwit allt lifligare, slutades med en kyss, som jag hade äran gifwa henne, efter att i största negligé hafwa sprungit ur sängen i hennes armar. —

Ridd i en ny swart drägt, putsad och kammad, war jag ändtligen färdig sent omsider, att gå ut och uppwakta de personer, till hwilka jag hade rekommendation från min far. Alla menniskor wiste hwar Hofråttan war, det war således ej swårt för mig att få rätt på huset. Stora förstugor och rum passerade jag innan någon menniska träffades, slutligen syntes en karl med fina blå kläder, med hatten på sned och en stursk mine. På min fråga, hwar man skulle träffa Notarierne Okunnig och Krypprygg, swarade han blott med ett förargligt skratt. — "Äro dessa personer här?" frågade jag ännu en gång förargad.

"Swad skulle då behagas?" yttrade den fremmande, — "kanste för att tiggas en slant?" Mitt

swar på denna förolämpning war blott att sakta swärja, under det han fortfor sålunda: "De två personerna ni se, äro inga Notarier; förmodligen har ni drömt derom! De äro båda så högt uppe i Staden, att ni ej kan se deras höjd. Så ni er wåg, det är mitt bästa råd!"

"Men ej mitt," tillade jag, "om de äro aldrig så höga, så skola de tala med mig! Hwar ho dessa män?"

Jag erhöå noga uppgift härpå, och skyndade genast att söka rätt på de begge lyckans barnen. Det lyckades mig, och med många ceremonier fick jag tillstånd att inträda i . . . Klunnigs förmal. Tusende menniskor löpte fram och tillbaka i detta rum, den ena grannare än den andra. Jag gjorde flera försök att få företräde, en impertinent karl i grön uniform med wärja wid sidan, förswarade alltid dörrren emot mina anfall, och gynnade alla de andra framför mig. Sedan på detta sätt samtliga sätt audiens, återstod jag ensam, dock kunde jag ej, utan swårighet, tränga mig in. Der satt en tjock och stjernbesatt Herre i en stor ländstol. På mina bömjuka och ofta repeterade bugningar swarade han med en nådig blick, och började slutligen samtalen med att fråga: Hwad vill han, min wän? —

"Ers Nåd! Jag har den äran frambara min fars hälsningar samt ett rekommendations-bref från honom!"

"Gif hit!" ropade han hastigt i en ton, som på förhand förkunnade mig, hwad jag hade att wänsta — "ett rekommendations-bref till mig! Hwad är min wäns namn?" — Sedan jag swarat på denna fråga och öfwerlemnat brefsnet, rådde en allmän tyfstad

en stund, under det detta lästes, som jag tyckte, med mycken uppmärksamhet. "Min wän är således son af sin far?" bdrjade han slutligen, "det fögnar mig att er far har en så stor son. Huru mår söta far?"

"Nått wäl, Ers Nåd. Han bad om sin kompliment. "Till mig?" inwände han genast småskratande, "jag hade i sanning ej wäntat detta; men "lika godt, huru snart far ni tillbaka till Småland?"

"Om jag kan wära så lycklig, att genom Ers Nåd få en plats, ämnar jag ej åter = ="

"Har ni ännu varit på spektaklet?" afbrdt han mig. "Jag förmodar det icke, nej. Fdr all det "gå dit i afton och se den superba pjesen: Grefswar "na Klingsberg!"

"Jag tackar = = men = = har jag då något "hopp, att snart få en plats, som — konvenerar mig? —"

"Hurudant är wädret i dag, min wän?" afbrdt han åter, lätsande ej hdra hwad jag sade.

Ifrig fortsatte jag mina frågor, och allt swagare kunde han förswara sig; och war han nu twungen att swara på mina ord, då — bdrarne änyo hpnas och en ung, lång och mager Karl, af omkring 20 år, inträder. Den stjernbeströdda Herrn emottog den främmande med en artighet som förundrade mig; allt hwad jag deraf likwäl kunde hdra, war, att han kallade honom min bästa Herr Baron, och lofwade på sin heder att göra allt i den saken, tilläggande slutligen halflydgt, att "oaktadt flera sökande redan "anmält sig till ordin. Notarie-tjensten, som war le = "dig, skulle ingen fråga uppstå widare derom, då saken nästan nu är afgjord till förman för den unga "och — hyggelige Baron Skjöld af Lurifax." På detta aflägsnade sig nyfndämnde Lurifax, kastande

Min f. resa till Huswudst.

på mig i förbigående en besynnerlig blick, som jag ej kan förklara på annat sätt, än att det var meddm-
 kan swwer mig, som i en aflågsen vrå af rummet
 stått bortglömd. Okunnig följde Baron ut i ytter-
 sta rummet, och återwände sedan till mig, försäkrande,
 att han ej i dag hade tid med mina saker, utan
 kunde detta bäst blifwa afgjort, om jag insann mig
 hos honom om åtta dagar. Mignöjd gick jag ifrån
 detta ställe, swwerläggande i trapporna hwad som nu
 wore att göra, ty för att gå och uppvakta flera per-
 soner hade jag genom denna olyckliga audiens fått
 affmak. Midt under dessa deliberationer känner jag
 någon, som sakta klappar mig på axeln, och wänligt
 helsar. Det war den unga Baron Eurifax. "Är
 Herrn ifrån landet?" frågade han mig. — Jag be-
 svarade detta med ja. — "Ni har då ej sett sta-
 dens alla märkwärdigheter." — Nej. — "Sällåt mig
 då att få bli Er wägwisare. Jag är tåmligen
 hemma i att wisa dessa märkwärdigheter, så att jag
 kan wara Er mycket till nytta." — Att jag emot-
 tog denna artiga proposition, kan man wäl begripa,
 fastän jag då sjelf ej kunde begripa orsaken till dens-
 na owäntade och owanliga höfslighet.

Wi hade knappt gått tillsammans ett sten-
 kast, förrän Baron förestår, om man ej borde taga
 sig en frukost, innan middagspromenaden begynner.
 Jag kunde ej motsäga hans önskan af pur blygsam-
 het, och resan ställdes derföre af honom rakt in på
 den så kallade Opera-källaren. Wi inträdde först i
 ett stort rum, der människorna hwintlade fram och
 tillbaka, den ena tuggande, den andre demonstrerande
 med händer och fötter, den tredje wisande sin hunds
 skicklighet, den sjerde såtjande swafwelstickor, &c. &c.
 Från detta rum infommo wi i ett mindre, der blott

tvenne personer före och sitta wid ett bord. Baron
 kände båda dessa Herrar, och bdrjade derföre genast
 med dem en Konversation, som utvecklade sig inom
 få minuter i en allmän brorssål. Mina nya brö-
 der woro alla ganska föreförkommande och muntra, men
 ibland alla utmärkte sig likwäl en af de tvenne, än-
 nu för mig obekanta Herrarna, som efter en lång
 och grann harang på sexton olika språk, tog sig
 den friheten att bjuda mig på supé till sig samma
 afton. Jag antog bjudningen, och de båda frem-
 mande bröderna afsågsnade sig. Min wån Eurifax
 betalte härpå hela frukosten, och wi gingo arm i arm
 ur källaren. När wi hunnit ut på gatan, kunde jag
 ej afhålla mig från att fråga, hwem de två perso-
 nerna woro, med hwilka jag så omdäntadt blifwit bror.
 Eurifax swarade genast, att de woro mycket heder-
 ligt folk, den ene Sändrif wid något Regemente,
 och hette Bengel, den andra sin fars son med nam-
 net Tibpius. Wärd härmed för närwarande, brydde
 jag mig ej om, att widare efterfråga dessa båda per-
 soner, som jag om aftonen i alla fall bättre skulle
 få lära känna. Mycket obekymrade och nöjde gingo
 wi derefter öfwer den så kallade Nya Bron (som i
 förbigående sagdt nu är något för gammal för att
 kallas ny) tittande och gapande på hwarenda fjortel,
 som midte öf. Öfynnerhet utmärkte min wån sig i,
 att för hwarje fruntimmer gbra en slags front, be-
 städa henne från topp till tå, och straxt derpå kun-
 na säga, om det war "en wördnadsward matrona el-
 "ter en liten mamsell," hwilket uttryck lär wara
 allmänt gängse i Stockholm ibland de unga Herrar-
 ne, för att utmärka den dygdiga och den odygdiga.
 Om någon blänkande ödnhet med plymer och blom-
 mor i hatten syntes på långt håll, ropade straxt min

wån: Wå! — och inom ett ögonblick war gatan
 försad, för att så nära intill betrakta den ofönda.
 Alla jungfrur kände han, och med alla dessa war
 han du. Jag sbrundrade mig wåt något öfwer bet-
 ta, och frågade honom verkligen, om det ej war os-
 anständigt att känna så många flickor? —

"Nej twertom, ropade han, den som i dessa til-
 "der ej känner alla flickor i den stad man wistas,
 "har ej fått någon god edukation. Flickorna höra
 "till goda ton, och om du, min heders bror, will ans-
 "ses för en hyggelig unglarl i den finare Societeten,
 "bör du först skaffa dig en slags renommé om din
 "förmåga och kapacité ibland den lägre klassen. Din
 "lycka är gjord här i huswudstaden, om du kan in-
 "planta hos alla pigor, att du är kär i dem, och
 "och skulle gerna wilja träffa dem, ic. lyckas detta
 "så, att de tro dig, tala de om detta för sina hus-
 "mödrar, mamseln i huset eller något dylikt. Bes-
 "derbörande blifwa kära, alla munnar öfwerensstäm-
 "ma om ditt läf, ty så länge qwinnan är kär i dig,
 "berömmar hon dig, tro henne ej sedan kärleken är
 "borta. Gruen tvingar snart sin man att öfwen be-
 "römma dig, ty att gdra sin fru emot, är alldeles
 "bortslagdt i Stockholm. På detta sätt blir du en
 "hjelte, ett strålande ljus, som inga kabaler kunna
 "qwäfwa, ty det beror på dig sjelf att föröka eller
 "minska ditt rykte. Tro mig, min wån, utom sic-
 "kornas hjälp kan du ingenstädes komma fram, och
 "deras bekantskap skall jag snart förskaffa dig. I
 "morgon afton klokkan sju träffas wi, för att intro-
 "ducera dig i pigwerlden!" — Härefter skiljdes wi åt.

3. Kap.

Ungfars Supé.

Storkyrko-Klockan hade' knappt slagit sju, förinnan jag inträdde på Malmens Källare, för att fråga i hvilket rum bröderne Bengel och Eblius hade sitt Kalas. En liten nåbbig, glosdgd och kokett piga med ett walndtskfat i nacken, hwilket skulle formera en slags bindmössa, mbtte mig i förstugan och beswarade min fråga genast med: stig upp en trappa till, lilla Herre! — Lydig denna underrättelse lyckades det mig slutligen att hitta rätt på ingången till församlingen. Wid mitt inträde i första rummet sutto twenne Herrar med mustacher omkring en stor rykande punschbål, och diskurerade, som jag tyckte, öfwer Grekernas frihetskrig. Widt i nästa rum war ett stort bord, hwarpå war upplagd en tom byrå-låda, ikring hwilken sex olika herrar begärligt trängde sig, sorlande som bien ikring kupan. I innersta Kabinettet fann jag mina båda wårdar i kretsen af en samling eleganta damer, alla skrattande och prattande. Fendrik Bengel upphäfde ett gladt rop wid min åsyn, och presenterade mig på stående fot för de församlade gästerna, som alla wisade lika glädje öfwer min bekantskap. Naturligtwis smickrade detta min fåfånga, och gjorde mig öfwen modig och tapper för aftonen. En liten, mycket anständig mamsell, hwilkens mor satt tio steg bakom henne, och öppnade aldrig sin mun, roade mig mycket med sitt snack, som jag med sålamod, tystnad och beundran åhörde. Sin talade hon om Teaterns sujetter och deras äfwenlyrd, än woro egna bedrifter hennes talåmne, med så ord,

— Hon pratade så, att jag gjorde motsatsen under en lång stund.

”Ni tyckes vara mycket melanankoliskt!” yttrade hon
 ”Stutligen medlidtsamt, — ”det är bra beklagligt att
 ”ega denna svåra sjukdom. Jag för min del har
 ”aldrig någon åkomma, utom ” ” ” ”

”Säg ut för all del, jag ber Er!” inföll jag
 genast.

”Å! Ni tvingar mig då att säga det, som jag
 ”annars förtegar! Nå väl då! — utom kärleken.
 ”Det är en fasslig sak att vara kär, och till all o
 ”tycka händer detta så ofta, att det mången gång får
 ”mig att gråta, och — o och we! — jag känner
 ”desa plågor nu ” ” ” ”

”Nu? frågade jag litet förundrad, — i hvem
 ”då är Ni kär?”

”I hvem?” svarade hon, och en störtflob af tårar
 ”squalade utfrö känderna, som hwad under! blifwa
 ”randiga genom wåtan — ”I hvem, om ej i ” ” ”
 Er?

Länken Er nu i min betägenhet, I lärde och
 ”filosofier; wiserligen gjorden I såsom jag, som tryckte
 ”den förtjusande till mitt bröst, under det en smaccan-
 ”de kyss förkunnade min seger. — Denna för mig så
 ”owäntade händelse gjorde ej något intryck på den of-
 ”riga delen af sällskapet, hwar och en af damerna
 ”hade under tiden erhållit sin kavaljer, och jag hörde
 ”de verkliga satsmor af kyssar inom ganska få ögon-
 ”blick.

Du stöfna på en gång alla ljusen, damerna
 ”knota smått, wårdarne försäkra sig ofskyldige härtill,
 ”damerna skratta och tasta, herrarne bry sig ej om
 ”att wälja tända upp ljusen, damerna tillåta att man
 ”slår igen dörrren, herrarne blifwa oroliga, en allmän

willertwalla uppstår i mörkret, den ene skrifer att man leker blindbock i en wrå, den andra liknar af skratt, den tredje slämtar, den fjerde ber, den femte nekaf, ic. ic. Nog af oredan war så stor, att jag verkligen befann mig uti en ledsam ställning, då en nu swårare belågenhet. Flera ännu wäl applicerade kistlingar, beständiga framningar med händer och fötter gjorde mig slutligen mälldes och halfdödd af förskräckelse. Det, som denna gången wille fråssa mig, fogade nu så att jag fick fatt på dörren, som jag genast öppnade, hwarigenom hela rummet blef upplyst. Jag såg då — tyft! — jag såg raft intet, utan gjorde som mörkrets barn wille, att lå åter igen dörren. —

De spelande herrarne sypelsatte mig nu. En liten halt figur, som Bengel kallade Stadsmållar Coureur, satt midt emot min wån Curifax, som war omringad af Löjtn. Grefwe Credit, Notarien Hans samt Extra ordinarie Kanslisten i Kongl. Kansli-Styrelsen Ryttsarkutt. — Coureur tog just wid mitt inträde i rummet terningarne i hand, (ty att man spelade ett honnett societets-spel, som wantigtwis kallas Kaffel, men af kännare tituleras Kaljeri, där hwar och en redan förstått), och under anropande af några och femtio olika spelgudar, framkastades slutligen de olyckliga terningarne. "Millioner attan tusan att jag aldrig skall winna!" ropade Curifax wid åsyn af de uppslagne terningarne. "Jag tror att bror Coureur är odferwinnelig i afton! Upropos här står en hjetta, i det han pekade på mig, som skall bryta lyttan!"

"Wälkommen ibland oss!" ropade Coureur och insamlade sina många hopgnuggade sedlar.

Långe stred jag emot Eurifax med de heligaste försäkringar, att jag aldrig spelade, men säfångt, — reträtten var redan affkuren. Jag upptog de spridda terningarne, och ämnade just kasta, då det föll mig i begäret att så weta huru högt man slog? Coureur swarade med en lifnåd ton, att det wore blott fråga om en häcka. ”Kdr! ropade Eurifax. ”Häcken står jag för å din sida Bror!” — Naturligtwis antog jag förslaget, och kastade i desamma tre och tre gård sex.

”Nå se på fan och Fiskan! brummade hela societeten efter detta slag, — har icke Coureur nu ändtligen tappat! skönt sa' Gustava!”

Coureur yttade aldrig ett ord, utan betalade en inwaktad sedel åt Eurifax, och aflägsnade sig från spelbordet. Eurifax deremot kunde ej afhålla sig från glädje, då sedeln låg i hans hand, och med en mine, som jag ej kan beskrifwa, öppnade han sakta papperet, under det han wände sig till mig, sågande: ”O det lugnaste watten gå ofta de stridaste fiskarne!”

Det ihoprullade papperet war till min stora förundran! en 100 R:dr's Bankosedel, som efter öfwerenskommelse nu borde delas imellan oss två, men min wån försäkrade mig, att han ej kunde wexla den, ej heller kunde jag det. ”Du kan desutom,” sade han slutligen, låna mig denna summa på några dagar, ”hwarigenom du gör mig en verklig wännskapstjenst. ”Att jag senast i dag åtta dagar betalar beloppet, ”lofwar jag dig, och så sannt jag är en ärlig karl ”måste du tro mig på mina ord.” — Detta efter tryckliga språk gjorde sin äfystade werkan, jag trodde mig göra honom en riklig wännskapstjenst, och war detta nog för att bestämma mig dertill. Eurifax rusade

flade min hand och stoppade sedeln i sin ficka, hvar efter han försvann i det mörka rummet.

Som de spelande herrarne ej längre roade min nyfikenhet, gick jag ut i rummet till de båda diskurrerande herrarne, för att der en stund blifwa selskapt. Samtalsämnet, som för några få ögonblick sedan hade varit om Grecklands frihetskrig, var nu förändradt till utgrundandet af det obegripliga i människornas ursprung. Ämnet tycktes dock alltför flyktigt att afhandla, ty funno sig de båda lärda mustachparlarna snart förantätne, att äfwen lemna denna afhandling oupplöst, åtnöjande sig omsider med att uppräkla för hvarandra sina stamträd ända ifrån sagtiden. Den ene af dem påstod sig med all säkerhet weta, att hans stamfar war Isakfar, slaf hos Abraham, då denne togade ikring beknen, samt att han räknade ibland sina anhöriga på qwinnosidan Kejsar Augustus i Rom, Páfwen Sixtus V samt Napoleon Buonaparte. Den andre beremot försäkrade att han härstammade från en man, hvars namn alltid varit obekant, men som lefwat på samma tid om ej förr, som Adam, — samt upptog vidare bland anförwandter den märkwärdige Judiske Stråtröfwaren Barrabas, Jungfrun af Orleans, Sten Sture den äldre samt Walter Scott. — Det war i sanning ej underligt om jag häpnade wid sådana orimligheter, sammansatta af en skrötan och halfsvoriden hjerna; troligen lär jag väl wisat dem min förundran, ty båda wände sig till mig med en ed, att det wore santt som de sagt. Då jag ännu syntes twiflande, åtog sig den ena af de stridande herrarne, att inom en kort tid äfwen kunna säga hwarifrån jag härstammade. Jag antog genast förslaget, och war

redan på förhand rätt glad åt den intressanta stam-
tansen, som jag hade att vänta. —

Soupen, som bestod af kall mat, var nu ser-
verad, och med en owanlig glupskhet förtärdes allt åt-
bart inom få ögonblick, så att jag, som af artighet
var något trög i mina wändningar, fick af hela ka-
lafet ej mer än två droppar brännwin, en bit bröd
och en bakelse. På detta sätt utswulten afsågsnade
jag mig, föga nöjd med min aften.

4. Kap.

Mitt inträde i Pig-societeten:

Följande aften, som af min egen wän Eurifax war
utsatt till formerande af de nödwändiga konnoissan-
cerna, war jag på utsatt tid färdigklädd i min stora
resklappa. Eurifax låt länge wänta på sig, och förest
halfannan timma efter den bestämda anlände han
inswept i en stor skurklappa, som war så wid att
den beqwämligt kunde gämma twänne personer på en
gång. Undruten och utmattad inträdde han i rum-
met och kastade sig handlids i soffan, utan att säga
ett ord. I detta ögonblick begagnade jag all den
lilla erfarenhet jag egde i Apotekarekonsten, och lyck-
des det mig ändtligen att få den sjuke åter frisk,
sedan all min Eau de Cologne, som jag dagen fö-
ut köpt i fruboden wid Ribbarhustorget för 44 fl.
riksg. flaskan, war utdelt.

"Du undrar wäl," började min wän, "att jag så
här hastigt insjuknade, men det kom af bara kärlek

till en Engel i menniskofläder, som nyss gifvilt mig ett fbrtvisadt afflag. — Men jag skall hämnas, snart blir Innocensen, och då vill Gud skall hon blifwa straffad." Han omtalade nu huru han genom hennes piga varit nog lycklig att få gbra Mamsjellens bekantfkap, derefter fått tillfälle att smygga sig in i hennes rum, afwakta i en mörk vrå ögonblicket, då hon släkt ljusen och gått till sängs, vidare huru försträckt hon blef, och med hwilken wrede hon förkastat hans propositioner samt slutligen utdrifwit honom. "Ja, ej nog härmed;" slutade han, "detta wore lappri, men den sa—ns pigan, som jag glömdet att betala tillräckligt, utspribde denna ledsamma historien i staden; och just nu war jag på en visit hos en gammal dygdig Fru af gamla werlden, som, hwad tycker du wäl? låt swara mig igenom betjenten, att hennes hus till wibare wore tillstängdt för mig efter den ledsamma affären med den nyssnämnda Mamsjellen! min reputation är förbi! All jag är en förörad fort!

Minna tröstord, så flena de än wore, tycktes likwäl något lugna honom, och efter en kort stunds hwila begafwo wi oss ut på äfwentyr. Norrbro, som alltid hwarje afton fournerar mångfaldiga partier, besökte äfwen wi och träffade genast på en liten jungfru, som min wän kallade för tjocka Annette. Utan vidare omswep förklarade han genast för henne, att jag war nyss kommen till staden, och war alldeles fbrtjust i Mamsjell Hilba Knäppert, hwarföre det wore högst nödwändigt, att hon, Annette, för kontant betalning och hedertlig behandling, förskaffade mig ett rendez-vous med hennes Mamsjell. Min wän och förespråkare wände sig nu till mig, för att begära 3 R:dr Banco för pigan, och hwistade denna sedna-

re i drak, under det Bancosedeln stack i hennes hand: "Han är mycket capable!" — "Godt!" svarade pigan, glad, "om Tisdags afton klockan åtta träffar herrn min Wamsell på Clara kyrkgård!" — Härefter skildes vi från henne. Jag var långt ifrån att vara nöjd med denna intrig, och smågrålade med Eurifax för detta bewisade wännskapsprof. Han deremot försäkrade, att jag borde fatta mig lydlig att så min sak ansötrödd i så goda händer, som den tjocka Annetis, och wore detta den enda och säkra wägen att gdra lycka i Stockholm. Jag inwände ännu något emot min nya bekantskap, och frågade omsider hwem den der Wamsell Hilda Knäppert wore? — "En god och lättrogen flicka," svarade Eurifax, "som eger mycket anseende i den finare societeten, har karlsycke och är för närwarande på mobet att kurtisera."

Vi hade imellertid under detta samtal gjort åtskilliga slag på bron och mött många pigor af alla kalibrar, hwilka alla, utan undantag Eurifax, kände. Med alla gjorde han mig bekant, och hwär och en förstod han att så mästertligt intressera för min sak, att jag werkligen blef förundrad öfwer hans skicklighet i denna wäg. På detta sätt war jag snart introducerad i öfwer femtio jungfrurs bekantskap, hwilket i sanning war rätt dyrt, ty många af dessa, hwars husmödrar wore på mobet att kurtisera, måste genast på förhand belönas med en sedel. —

Sist, för att ledna denna aftons märkwärdiga äfwentyr, besto vi, på Eurifax enträgna begdran, att besöka Marionetterna i Hummelgården. Detta spelstället är i sanning en af huswudskadens märkwärdigheter. Direktören här för är en ung vigilant man, och äskar allt skönt här i werlden; för denna orsak har han också förskaffat sig en hop Marionetter,

med ansigten som utvisa de mest olika ålbrar, från 4 till 60 år, hvilka figurer tituleras för teaterns sjuetter. Min vän, som kände hela detta sällskap, fick strax tillstånd att, jemte mig, intråda på sjelfwa teatern, hwarest uppträden, sådana att jag af skratt ej förmår beskriwa dem, inträffade. — Wal om sjelfwa skådeplatsen woro twänne rum, hwarest Karlar och fruntimmer, om hwarandra, klådde af och på sig. Man kan lätt begripa huru många projekt här tilldrogo sig, dock kan jag säga, siffrorna till heber, att de bara skrattade åt allt. Under representationen af No: 777, stod jag i en af kulisserna, men lär förmodligen stått så långt fram att jag varit synlig af spektatörerne, ty en grof stämman upphöfdes ibland dem, mig till förskräckelse: "Swad är det för en lång drasut, som står der och tittar?" — En liten jungfru, som stod bredwid mig, war nog artig och makade så mycket rum, att jag genast fick draga mig tillbaka, för att ej ännu en gång blifwa sedd. Naturligtwis borde jag beswara denna artighet, och berättade dertföre hwad man i Stockholm allmänt kallar kurtisera, det will säga med andra ord: tala. Slickan syntes wara rätt nöjd, och i glädjen upptäckte hon åtskilliga saker för mig, som t. ex. att hon tjenade hos en mansell, som war hällen af en förnam herre, wid namn Okunnig. Huru förundrad jag blef wid denna berättelse kan man wäl begripa, och jag berättade verkligen att finna, det Eurifax ej hade orätt, då han försäkrade, att enda sättet att seka lyckan wore igenom slickorna. Ett ljus i befördringsväg uppgick för mig, och jag bestöt följa denna lyckans minsk.

"Eger denna Mansell mycket wälde öfwer sin herre?" frågade jag den artiga slickan. "Han är

lika får i henne," svarade flickan, "som hon gbr norr af honom; detta oaktadt kan han ombjligt lemna henne, ty Wamsell inbillar honom dagligen, att hon älskar honom så mycket, att hon ej wet sig någon rå, och lifvåt" tillade hon, "har hon genom mig fått många älskare till sig, hvilka hon alla lika mycket älskat som sin herre! Allt hvad hon fordrar af honom måste han gifwa, och får han till och med ej en gång wisa en mulen blick, då min Wamsell begär en 100 R:dr:s sedel eller befäller honom att stänka bort den lediga sysslan åt en af hennes klienter och älskare i smyg?" "Bravo!" utropade jag glad, "kan du ej stäffa mig äfwen tillstånd att blifwa hennes klient och älskare i smyg? Kan du det mitt wackra barn? frågade jag slutligen med en dm ton, lägga de en sedel i hennes hand.

"Åjo!" utropade flickan. "Som om Fredags afton klockan sex på Carl XIII:s torg, så skall jag säga er bestämdt swar, när ni får komma till henne."

När spektaklet war slut, skyndade jag att sika rätt på min wän, ej fdr att berättat honom min nya plan, ty han war en af mina medskyldande till den lediga tjensten, utan fdr att i hans sållskap gå min wäg. Dock detta war ombjligt, ty "Jurifax hade redan fdr en stund sedan gått bort med ett fruntimmer," berättade man. Sänkt i djupa betraktelser öfwer det som redan händt mig i huswudstaden, begaf jag mig sakta på hemvägen, och inträffade utan några widare hänwieser tyckligen hem, der jag på wanligt förekommande sätt emottogs af min wårdrinna, den fdrut omnämnda gamla gumman, som efter ätskilliga djupa reberenser benäget erbjöd sig att tänka på mina ljus. Jag antog hennes begäran. Gumman tycktes denna afton wara wid ett owanligt godt